

Nikoliv ovšem z nějakých zemědělských pohnutek. Abych jej obdělávala. Vůbec.

Zaběhla jsem si tam v úterý odpoledne za ohařiskama. Páč Brtník si řekl, že je krásně a vytáhnul je oba ven a já tak přišla dom a tam pusto prázdno. Heernajs. Já chci taky ven! Zavolala jsem mu (záázrakem měl mobil s sebou a neležel doma, jako tuhle v neděli) a zapikolíkovala jsem je tam, ať tam na mě počkají, že hned letim. Měli už sice našlápnuť k návratu, ale..... můj muž je hodný a tak souhlasil. Ohařiska by rozhodně souhlasili, kdyby měli možnost.

Přehodila jsem hadry, drapla kabeličku, narvala jí pamlskama a vyřítla se z baráku s vehemencí Taliprtky. Mám sice poslední dobou nějaký herdek zasukovaný svaly, který ne a ne se uvolnit, ale řekla jsem si, že co to půjde, tak si běh užiju, když už běžím sama. A bylo to super. Sice jsem nevydržela běžet celou dobu a musela to prokládat indiánskou chůzí, ale užila jsem si to. Tu svobodu a sounáležitost s dechem, kdy nevnímáte nic jiného než rytmus toho běhu a svůj dech. Hezkýý, hezký to bylo.

Doběhla jsem k polím a pod kostelíčkem potkala sousedku z vedlejšího baráku. Mají mladou stafordku. Je to stejnej magor, jako Tali a když se ty dvě potkají, je to maso. Daisy nebyla schopná pochopit, že s sebou Tali nemám. Ehm, podotknu jen takovou malilinkatou poznámčičku - a totiž, že jí asi uniklo, že se asi tak před deseti minutama s Tali potkaly na poli □ □ □, jak mi zdůvěřila její panička. No, jak říkám, v hlavě průvan. Takže prostě se divila a divila a dožadovala, kdy už ta Tali tady bude, když mě s ní furt potkává a dneska nic a pak začla aspoň tryskat kolečka. Musela jsem se smát. A pak jsem se rozeběhla dál, abych si to ještě užila. Jak ten běh, tak pak taky ohařiska.

Lítali v dálce na trávě u zdi kláštera a když mě Brtník viděl, přivolal si Tali a vyslal Rumíčka vpřed. Leeeeeeeeeeeeeetěěěěl jako ten šíp, brouček můj malinkej. A táák jsme se radovali, že se zasejc po tý "dloooooooooouhý" době vidíme! □ □ □ Pak jsem mávla na Brtníka, ať vypustí Krakena. Kraken se dal do pohybu a než jsem stačila heknout, měla jsem ji na sobě. Radovala se taky mohutně a pak si odběhla s balonem v hubě čmuchat. A její zájem byl ten tam. Klasika no. To je prostě Tali. Nechali jsme ji chvíli být a pak jsme ji k nám přivolali. A pustili se do balonkových hrátek. Ale ne tak ledajakých, to pozor. Balonky se pěkně schovávaly. Všimla jsem si totiž, že je tam místy z loňska posečená tráva a tak jsem je vždycky odložila, odkráčela opodál a balonek pod ni schovala a zakutala. Tali byla nadšená

stejně, jako když jsem jí balonek schovávala v zimě pod hromadu sněhu. Stejně tak Rumíček. Páč každá takováhle vychytávčička je pochopitelně vítanou novinkou.

Střídali jsme se jak v tom, kdo s kterým z ohařů blbne, tak v tom, že se chvíli blbne a chvíli se prostě jen tak jde a čmuchará. Tali mi udělala radost tím, že si dokonce v jednom z kritických míst nesla balonek v kušně a uvolněně tlapala prostorem. V momentech kdy chtěla zamířit do míst, kde je snadný narazit na srnky, pak stačilo hlasový upozornění a ona toho nechala. Bylo nám prima, přes to, že už se dělala docela zima a já jsem byla moc ráda, že tam na mě chvíli počkali. Protože nic není tak fajn, jako užít si prima procházku a řádění s čoklidama. To vám tak pěkně vyčistí makovici. Doma jsme pak po večeri měli ještě hrozně důležitou práci. Museli jsme procvičit pořádně ten gaučing ☐ . Usalašili vzadu v pokoji, já si sedla doprostřed a oni mě obložili každé z jedné strany. Rumíček byl tak grogy, že usnul tzv. na Hitlera a ještě si u toho stihnul na tlapajznu navlíknout svůj oblíbenej kroužek ☐ .

